

NYIRÁN FERENC

Kentaur, a vakmerő

„Az üldözés fáradhatatlanul folyt tovább.”

(Augusto Roa Bastos)

Lebotladozott a hegyi barlangjából,
hosszú hónapok óta először, remélve,
üldözői már felhagytak őrült tervükkel,
hogy kínhalálban részesítsék minden ok
nélkül, legalábbis ő így hitte, mert hiába
kutatott múltjában, nem bukkant semmire,
amivel e kegyetlenséget kiérdemelhette;
Achilles-inában a beletört nyílhegy alatt
üszkösödni kezdett a seb, így hát alámerült
a kék tóba, de nem a kulcsot kereste ezúttal,
mely a számára rendeltetett ajtót nyitotta
volna, eszébe sem jutott, hogy ez menekülésének
egyetlen esélye, de kitisztogatta sebéét és bekötözte
gyolcsingéből tépett darabbal, megszártkozott
a napon, s lassan elindult a hegyre, ám ekkor a
fák közül előlépett az ördög pénztárosa, kezében
fémperselyt csörgetve, kék szemében a halál
hideg ígérete villant, ott álltak egymással szemközt,
várva, hogy intésére előlépjenek
az erdőben rejtőzködő íjászok.

Kentaur, a beletörődő

„Kheirón elfogadta a halált.”

(J. Updike)

Sziklák peremén vezetett útja, miután
az ördög pénztárosának egyetlen intésére
visszahúzódtak a felajzott nyíllal rámeredő

íjászok, s őrült gondolata támadt, hogy miként vessen véget szenvedésének, hogy ne kelljen látnia kíznói kegyetlenül közömbös tekintetét, ezért két ujját V alakban, mintegy győzelme jelképét az égnek emelte, majd újkori Oidipuszként maga ellen fordította, s immár vakon botorkált tovább a sziklák között, remélve, hogy lezuhan, mielőtt a következő nyílvevő belefúródik, de hiába várt, mígnem rádöbbsz: arra ítéltetett, hogy az idők végezetéig így bolyongjon, szakadékok szélén, világtalanul, s gyáván ahhoz, hogy alávesse magát a mélybe; közben tovább érezte a néma íjászok megvetéssel vegyes szánakozását.

a vallomás

a hülye puma dzsekimben voltam,
amiben pufinak néztem ki, meg a
fekete kéményseprősapkámban, a
többire nem emlékszem, csak arra,
hogy pontot akartam tenni egy dolog
végére, jobban mondva dűlőre vinni
valami képlékeny, barátság és szerelem
között billegő érzést, és ittam is előtte,
különben honnan vettem volna a bátorságot;
kérdőn nézett rám, az ajtóban álltam s
meredten bámultam a cipőmet, ahogy
tőlem függetlenül rugdossa a félfát,
mint egy gyerek, aki rossz fát tett a tűzre,
makogtam valamit, végül kiböktem és
egyszeriben rám szakadt minden, ám
romjaimban is sejtettem, a feketeleveles
hátra van, belenéztem a szemébe, de
nem tudtam kivenni belőle, mit gondol
minderről, mert harag és mulatság furcsa
elegye sugárzott vissza rám, mielőtt
megadta a kegyelemdöfést:
így jártál